

[C. O. Pedersen.]

ærede Landbrugsminister her fra Talerstolen diverterer os med sine national-økonomiske Betragtninger.

Den højtærede Landbrugsminister maa have læst forkert i Referatet af min Tale; thi Ministeren sagde, at jeg havde kritiseret det udførte Statsbyggeri nede ved Løgumkloster, da jeg talte om de 9 Ejendomme, der er bygget i Sommer i Henhold til den i Foraaret vedtagne Lovbestemmelse. Det er en Misforstaaelse, for jeg har ikke paa nogen Maade kritiseret denne Foranstaltning, jeg har tværtimod sagt, at den endnu ikke er saa moden, at man kan udtale en Dom over den, den foreligger ikke saaledes afklaret, at de paagældende Bestemmelser kan indføres som en Paragraf i Ministerens Lovforslag. Det er alt, hvad jeg har sagt. Jeg tror ogsaa, at alle, der hørte, hvad jeg sagde om Udstykningen i Sønderjylland og specielt om denne Foranstaltning, vil erkende, at der ikke var Spor af Kritik.

Den højtærede Minister var saa venlig at minde om den Udtalelse af mig, at efter min Opfattelse var Ekspropriationsbestemmelsen i Virkeligheden Regeringen til Besvær; jeg har endog føjet til, og det tog Ministeren mig ilde op, at ret beset ønskede Regeringen slet ikke Bestemmelsen gennemført. Ja, det kan nok være, det er en lidt stærk Udtalelse, men det er nu egentlig fremdeles min Mening, men jeg tør altsaa ikke sige den overfor den højtærede Minister. Videre sagde den højtærede Minister, at naar jeg havde den Opfattelse, at Ekspropriationen var Regeringen til Besvær, saa mente Ministeren om mig, at jeg egentlig ikke var denne Regering venlig sindet, og derfor syntes han, jeg skulde medvirke til, at Bestemmelsen fik frit Lejde gennem Folketinget og Landstinget, eller rettere: gennem Landstinget, for her behøves det formentlig ikke — men altsaa skabe frit Lejde for den, saa den kunde blive vedtaget og komme til at plage Regeringen. Jeg forstaaer jo nok Ministerens Tankegang, men den er nu ikke helt holdbar. Ministeren har fuldkommen Ret i, at jeg ikke er denne Regering venlig sindet; jeg betragter den som en Ulykke for Landet, betragter det som en stor Lykke, den Dag vi kan blive af med den, men det hjælper naturligvis

ikke noget i dette Øjeblik. Men at jeg skulde være saa blodtørstig overfor denne Regering, at jeg af den Grund vilde slippe Ekspropriationen løs paa hele den danske Befolkning, er en Tankegang, som jeg tror, den højtærede Minister maa se at komme bort fra; det vilde jo i Virkeligheden være det samme som at uddrive Djævelen ved Belzebub, og det skal man som bekendt ikke gøre. For Resten er jeg efter de Udtalelser, der er faldet i Aarets Løb, meget spændt paa, om den højtærede Regering i Øjeblikket har et Flertal her i dette Ting for Ekspropriationen — at den ikke har det i det andet Ting, er jeg ikke spændt paa, for det ved jeg i Forvejen.

Ministeren holdt altsaa fast ved Ekspropriationen, og naar jeg havde sagt, at vi skulde se at faa en varig Lovgivning, idet Forsøgenes Tid burde være forbi, mente Ministeren, at saa var det først og fremmest nødvendigt at have en Ekspropriationsbestemmelse. Ja, hvis det er en Nødvendighed for Ministeren, saa tør jeg sige, at der ikke kan skabes nogen varig Lovgivning. Det er paa Forhaand givet, og det ved Ministeren udmærket godt, at han ikke paa nogen Maade kan faa os med til denne Ekspropriation, og jeg tilføjer, at efter Ministerens Udtalelser i Gaar, tror jeg ikke længere paa Talen om, at Ekspropriationsbestemmelsen ikke skal bruges, jeg tror tværtimod, det er Hensigten at bruge den, saa snart Lovforslaget er gennemført. Hvad gik nemlig Ministerens Udtalelser ud paa? De gik ud paa at bevise, at der i Nordjylland var en Jordpris paa 100 pCt. over Grundværdien, at der i Vestjylland var en Jordpris paa flere Hundrede Procent over Grundværdien, og for Sjællands Vedkommende var Ministeren naaet til Priser, der laa 60 pCt. over Grundværdien. Hvis der skal være nogen som helst fornuftig Mening forbundet med disse Udtalelser — om Procenterne er rigtige, ser jeg bort fra i Øjeblikket —, har det ikke været Meningen at pille enkelte Eksempler ud, men at fortælle os, hvad den almindelige Pris er. Det vil altsaa sige, at efter Ministerens Opfattelse ligger Prisen paa Jorden saa himmelhøjt over Grundvurderingen, at Ministeren overhovedet ikke agter at give sit Minde til, at der købes Jord. Med andre Ord: Ministeren har med sine Procenter bevist, at han